

silo odtrga dušno oko in misli od teh slik, da bi bil z vsem srcem pri predmetu.

Ravnatelj, tudi Tirolec, hud Nемеc, a sicer dober mož, predava jasno in krasno, z ognjem.

Štefanu se iskre oči, ko posluša zgodovino celjskih grofov. Kakor bi bil sam med žalujočimi, mu je hudó in bridkó, ko prime vitez dvorjanik ob grobu zadnjega Celjana grb s tremi zlatimi zvezdami in ga razlomi, rekoč: »Danes grof celjski — in nikoli več!«

V duhu gleda Štefan zadnje ostanke davne slave, slikovite razvaline celjskega gradu, kakor jih s klasično besedo opisuje predavatelj.

»V Celje pojdem na višjo gimnazijo, nikamor drugam!« se mu poraja ob teh blestečih opisih v duši trdni sklep.

V domoznanstvu govori ravnatelj o rodoviti Slavoniji.

»Djakovar, Residenz des Bischofs Stroßmayer, des größten Deutschen- und Magyarenhassers in Österreich.«

Vroč val krvi zaplove Štefanu v lice. Oči mu zaplamte od nenadne, silne misli. Stisne zobe, da zaškripljejo, roke zviije v pesti.

»Takšen hočem biti tudi jaz! Prisegam. Amen.«

Božje kraljestvo

Jože Pogačnik

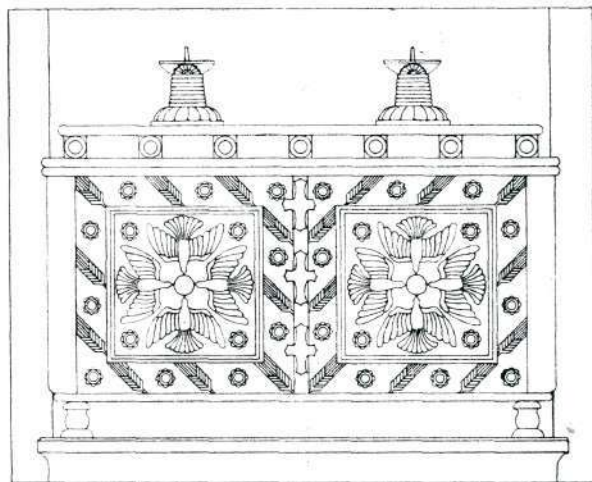
Zvon nebeškega kraljestva

Zvon
čez borov gozd
pozdrav prinaša.
(Da bi boljše ga nosili,
bori v molk so se sklonili.)

Zvon — kot čaša
zvrnjena strdi
s poljan nebeškega kraljestva...

Tih kot gozd stojim. —
V moje srce med kaplja,
polni mi ga do vrha.

V meni Jakobova lestva
vstala je do večnosti — — —
palo sinje je neba
v moje dvignjene oči. —

Vurnikova šola: Menza za kapelo v Vratih

Božje kraljestvo

Na skali vrt rajski
s sedmerimi viri,
da božje življenje
v brst slednji se širi.

Na žametnih tratah
se ovce pasó,
pobožni pastirji
jim pesmi pojo.

Ob čedi kresnice —
vodnice ovca,
Gospod jim je rekel,
da luč so sveta.

Na vrtu na sredi
je belo drevo,
kresnice in čeda
od njega jedo...

Glej! Človek v skalovju
pot išče potrt.
Prižgimo mu luči,
da najde na vrt!

Da sem dete

Včeraj sem si nekaj zaželel,
tího sem Očetu razodel:

»Rad bi dete bil, tak majčkeno,
da še videl ne bi me nikdo.

Danes, glej, po polju sam sem šel,
ptico videl sem in sem strmél:
v sinje viške vedno bolj je šla,
vedno bolj očem izginjala.
In je videti več bilo ni —
let njen šel je tik pod zvezdami. —

O! Da dete sem tak majčkeno,
prišlo tisto bi preradostno:
lastna misel me zgrešila bi,
bil jaz ves, prav ves odrešen bi.
Pa, saj vem, da pride: majhen bom,
pojdem tik za dragim Jezusom,
carstvo božje si poiščeva,
v raj tvoj, Oče, skupaj prideva.«

Reka

Iz nebeškega kraljestva
teče, teče reka plovna,
vso zemljo preteče našo,
vlije se v kraljéva morja.
Rad bi ptica bil galeb:
tiho bi na vale sedel,
reki bi se nesti dal,
tak v kraljestvo priveslal.
Teče, teče reka plovna:
veletoki milosti.
O, da bi nas vse prinesli
do obrežja večnosti.

Trije zvonovi

Kadar s tremi zvonovi zazvoni,
tako na večer po navadi,
se zdi mi,
da slišim pogovor presvete Družine.
Poslušam, poslušam in mislim za njimi:
Jožef orjak,
Jožef je žalosten in je težak,
Jožefu v hrbet so zlezle kosti:
veliki zvon težko zvoni — —
Deva Marija
je med obema srednica,
starčke tolaži in Sinčka uči:
Deva Marija na sredi stoji.
Gleda skoz line Jezušček mladi,
spleta mu kodre kot po navadi
Mati Marija in ga drži:
Jezušček mladi se pasti boji! —
Sveta Družina v sobi visoki,
v sobici ozki,
v okna se sklanja nebo vam, nebo!
Jezus skoz line zre našo zemljó,
vidi nas, vidi...
Sveta Družina, le dvigajte nas!
Zlasti na tisti večer proroški,
ko nam zvonovi trije zapojo...
Takrat, o sveta Družina, nas dvignite
v izbo svojó!

Veter

Od zlatih vrat nebeškega kraljestva
veter je potegnil na večer,
drevja vrhe za seboj je nagnil,
liste je prevrnil v svojo smer:
božji svod svetlo brni, brni,
vzduh po sinji večnosti dehti...

V veter vstopim se najbolj močan,
in se vsega, vsega mu predam:
naj počese za seboj lasé,
misel moja naj z vetrovi gre...!
Sprožim, sprožim mu roke voljan,
— prosta vesla — padejo naj vanj!
V vetru rože večnosti dehte,
klonejo tja glave in roké...

Tiho, tiho veter gre v zaton,
tiho, tiho veter gre v pristan.
Vrhe, liste za seboj je nagnil. —
Ah, da morem, žel bi z njim voljan!

Biti — ne biti

France Bevk

Slednja misel je bila kaplja krvi, vsaka
minuta večnost. Na glavi ni bilo sivih
las, duša se je neizmerno postarala. Ni-
smo smeli želeti ničesar, zato smo se vdali v
usodo... Upanje je bilo podobno nepovratni
točki, ki se je bolj in bolj odmikala. Bali
smo se sami sebe.

Po hodnikih jetnišnice se je razlegnil
štirikratni udarec zvonca in udaril v celice.
Ljudje, ki so ležali zleknjeni na ozkih
slamnjakih, da se je pod odejo odražalo
shujšano telo, so se zdrznili. Omotica dneva
je stopila v ozadje, na njeno mesto je
skočila misel. Iz molka je rastla in vlekla
dušo na natezalnico.

Čemu živiš?

Peter je ležal na slamnici, zraven njega
Ado. In tisti hip, ko sta se obrnila oba, so
se v polmraku zasvetile njune oči drug v
drugega. Ado je vzdihnil.

Peter je spregovoril pritaženo, da je jedva
slišal sam sebe, a je bil v tihoti celice slišen
do bližnje postelje.

»Kaj ti je, Ado?«

Ta je dvignil glavo in poslušnil, kakor da
čaka nadaljevanja stavka in ko ga ni do-
čakal, je odprl usta.